

**Rzecznik
Finansowy**

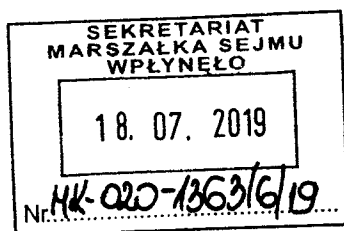
www.rf.gov.pl

Aleksandra Wiktorow

Do druku nr 3600

Warszawa, dnia 17 LIP. 2019

RF/WBK/LEG/20/PAK/KSM/19

Pan

Marek Kuchciński

Marszałek Sejmu

Rzeczypospolitej Polskiej

ul. Wiejska 4/6/8

00-902 Warszawa

Szanowny Panie Marszałku,

W związku ze złożonym projektem ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu przeciwdziałania lichwie (druk nr 3600), Rzecznik Finansowy przedkłada pod rozagę poniższe uwagi.

Rzecznik Finansowy pragnie wskazać, że proponowane w projekcie zmiany mające na celu zwiększenie ochrony praw i interesów konsumentów ocenia pozytywnie.

Na aprobatę zasługuje dostrzeżony przez projektodawcę problem zawierania umów o charakterze pożyczkowym o świadczenia pieniężne, niepozostające w bezpośrednim związku z prowadzoną przez nie działalnością gospodarczą, do których nie ma zastosowania ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim¹ oraz inicjatywa ustawodawcza związana ze wzmocnieniem ochrony osób fizycznych zawierających umowy o świadczenie pieniężne przed obciążaniem ich nadmiernie wysokimi pozaodsetkowymi kosztami związanymi z udzieleniem tego świadczenia pieniężnego.

¹ Ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2018 r. poz. 993, z późn. zm., dalej u.k.k. lub ustawa o kredycie konsumenckim).

Problem w tym obszarze jest widoczny również w licznych wnioskach kierowanych do Rzecznika Finansowego dotyczących kredytu konsumenckiego².

Analizując problematykę wpływających do Rzecznika skarg dotyczących kredytów i pożyczek należy zwrócić uwagę, iż największa liczba skarg dotyczyła wysokości kosztów związanych z kredytem lub pożyczką 1540 (30%) oraz kwestionowania przez konsumentów prawidłowości rozliczenia umowy kredytu 1339 (26%). Rzecznik Finansowy dostrzega także, nie zawsze wskazywany przez skarżących, jednakże wynikający z analizy spraw, problem nieprawidłowej oceny zdolności kredytowej w procesie udzielania pożyczki klientowi. Brak prawidłowej oceny zdolności kredytowej oraz nadmierność kosztów nie mających odzwierciedlenia w rzeczywistych kosztach udzielenia kredytu, w ocenie Rzecznika Finansowego bezpośrednio przyczynia się do nadmiernego zadłużenia kredytobiorców.

Rzecznik Finansowy dokonując przeglądu w zakresie uznawania przez banki i instytucje pożyczkowe kierowanych do nich reklamacji, dotyczących problematyki kredytów/pożyczek konsumenckich, wskazuje iż procent ich uznania utrzymuje się na tym samym poziomie, niezależnie od rozpatrującej reklamację podmiotu. Powyższe może prowadzić do wniosku, iż konsument pozostaje bezbronny w starciu z instytucjami pożyczkowymi na tym samym poziomie co w sytuacji dochodzenia swoich praw od banków, stąd też w niżej zaprezentowanym stanowisku Rzecznik Finansowy podtrzymuje **swoje stanowisko ustalenia tych samych reżimów prawnych dla obu powyższych podmiotów.**

Przedstawione w niniejszym piśmie uwagi Rzecznik Finansowy przesyła mając nadzieję, że przyczynią się do wypracowania rozwiązań legislacyjnych mających na celu zlikwidowanie patologii udzielania pożyczek o charakterze lichwiarskim.

Art. 1 projektu – Uwagi dotyczące zmian w ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1025, z późn. zm.)

Uwagi ogólne

Choć cel projektowanych zmian dla Rzecznika Finansowego jest jak najbardziej zrozumiały (ochrona osób biorących pożyczkę), o tyle zaproponowane rozwiązania mogą tworzyć wiele niejasności w

² Od dnia 11 października 2015 r. do dnia 30 marca 2019 r. wpłynęło do Wydziału Klienta Rynku Bankowo-Kapitałowego 5201 spraw (skarg) dotyczących kredytów konsumenckich (liczba nie obejmuje kredytów hipotecznych). Spośród tych skarg 3382 (65%) dotyczyło kredytów udzielanych przez banki, 1063 skarg (20%) dotyczyło działalności instytucji pożyczkowych, a 309 (6%) działalności spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych, dalej jako SKOK, natomiast 46 (1%) spraw działalności pośredników kredytowych i firm windykacyjnych.

praktycznym stosowaniu projektowanych rozwiązań. Przykładowo projektodawca wprowadza do Kodeksu cywilnego definicję pozaodsetkowych kosztów pożyczki oraz przepisy ograniczające nadmierne zabezpieczenie spłaty pożyczki, jednakże w przypadku umowy o kredyt konsumencki na mocy art. 4 ust. 3 u.k.k. cały rozdział I działu IV tytułu XI księgi trzeciej kodeksu cywilnego nie ma zastosowania. Oznacza to, że o ile niejasności w zakresie stosowania projektowanych limitów kosztów mogą być w oparciu o ten przepis wyjaśnione, o tyle ochrona przed nadmiernym zabezpieczeniem oraz kosztami tego zabezpieczenia, **już nie będą miały zastosowania** w przypadku kredytu konsumenckiego.

Projektowane przepisy dotyczące ograniczenia nadmiernego zabezpieczenia i jego kosztów, woła projektodawcy, **nie dotyczą hipoteki i zastawu rejestrowego**. Wyłączenie to dotyczy wszystkich dających pożyczkę. Natomiast z niezrozumiałych względów ograniczenie wysokości sumy zabezpieczeń nie dotyczy już banków i SKOK-ów, na mocy projektowanego art. 78c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 2187 z późn. zm., dalej: p.b. lub prawo bankowe) w zw. z projektowanym brzmieniem art. 36 ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2386 i 2243).

Wydaje się również, że wprowadzanie różnych definicji i limitów pozaodsetkowych kosztów kredytu czy pożyczki w zależności od tego jaki to rodzaj świadczenia lub kto go udziela, będzie nieczytelne dla kredytobiorców (pożyczkobiorców), jak i podmiotów udzielających świadczenia.

Uwagi szczegółowe

Art. 1 pkt 2) projektu

Proponuje się w projektowanych **art. 720¹ § 2 k.c.** definicję pozaodsetkowych kosztów związane z zawarciem umowy pożyczki pieniężnej. Zaproponowana definicja różni się od definicji pozaodsetkowych kosztów kredytu z art. 5 pkt 6a u.k.k., zgodnie z którą pozaodsetkowe koszty kredytu to wszystkie koszty, które konsument ponosi w związku z umową o kredyt konsumencki, z wyłączeniem odsetek.

Natomiast wprowadzany **art. 720² § 1 k.c.** wprowadza inne **limity** pozaodsetkowych kosztów związanych z zawarciem umowy pożyczki pieniężnej niż w proponowanej zmianie art. 36 ust.1 u.k.k.

Z pewnością w ocenie Rzecznika Finansowego wprowadzanie różnych definicji i limitów pozaodsetkowych kosztów kredytu czy pożyczki w zależności od tego jaki to rodzaj świadczenia

Str. 3

(pożyczka pieniężna, kredyt konsumencki, kredyt udzielany na podstawie ustawy prawo bankowe) lub kto go udziela (instytucja pożyczkowa, bank, osoba fizyczna), będzie nieczytelne dla kredytobiorców (pożyczkobiorców), jak i udzielających świadczenia. Przykładowo w sytuacji kredytu konsumenckiego kredytodawca zastosuje definicję i limity wynikające z ustawy o kredycie konsumenckim niezależnie czy będzie to bank, skok czy instytucja pożyczkowa. Natomiast w sytuacji, gdy kwota pożyczki będzie wyższa niż 255 550 zł (przykładowe ograniczenie stosowania przepisów ustawy o kredycie konsumenckim) bank zastosuje limit – w przypadku konsumenta biorącego pożyczkę – wynikający z u.k.k. na mocy projektowanego art. 78b p.b., przy czym nie wiadomo jaka definicja kosztów będzie miała zastosowanie (czy wynikająca z u.k.k. czy k.c.), a w przypadku innego pożyczkobiorcy – limit wynikający z projektowanego art. 720² k.c. oraz definicję kosztów wynikającą z art. 720¹ k.c.

Projektowany **art. 720¹ § 3 k.c.** ma na celu włączenie kosztów pośrednictwa do pozaodsetkowych kosztów kredytu, jednak w ocenie Rzecznika Finansowego, w proponowanym brzmieniu nie obejmuje on wszystkich kosztów pośrednictwa jakie w praktyce są pobierane przy udzielaniu kredytów i pożyczek. Z analizy prowadzonych przez Rzecznika spraw wynika, że wiele umów pożyczek poprzedzonych jest podpisaniem przez pożyczkobiorcę z pośrednikiem (firmą lub osobą fizyczną) tzw. umowy pośrednictwa, na mocy której pośrednik wyszukuje najlepszą ofertę dla pożyczkobiorcy. Często jest to działanie fikcyjne (pośrednik nie dokonuje żadnej analizy porównawczej ofert), mające na celu jedynie wyłudzenie wysokiej opłaty za usługę. Koszt tej usługi wskazany jest w umowie pośrednictwa a opłacany jest przy pomocy udzielonej pożyczki, często nawet nie wskazany w umowie jako koszt usługi pośrednictwa (np. opisany jest jaki inny cel pożyczkobiorcy). Można by zatem rozszerzyć projektowany przepis o sformułowanie „nawet jeżeli wynika z innej umowy”. Z tym że problematyczna może być wtedy sytuacja gdy na mocy zawartej umowy pośrednictwa zostaną zawarte dwie odrębne umowy pożyczki pieniężnej. Problem z zaliczeniem kosztów pośrednictwa wynikających z odrębnej umowy pośrednictwa występuje aktualnie w praktycznym stosowaniu art. 36a ust. 1 w zw. z art. 5 pkt 6a u.k.k.

Ponadto, Rzecznik Finansowy wskazuje, że proponowane w projektowanym **art. 720³ § 4 k.c.** wyłączenie stosowania art. 720³ § 1-3, jest niespójne z założeniami projektu mającymi na celu ochronę osób będących w przymusowym położeniu, w szczególności w sytuacji gdy przedmiotem zabezpieczenia jest nieruchomości przeznaczona na cele mieszkaniowe biorącego pożyczkę. Rzecznik wskazuje, że zabezpieczenie w postaci hipoteki może być również nadmierne. W konsekwencji może

31 4

powodować sytuację gdy właściciel nieruchomości, na której ustanowiona jest niewspółmierna do udzielonego świadczenia hipoteka nie ma realnej możliwości ustanowienia kolejnej hipoteki.

Odnosząc się do treści proponowanego brzmienia **art. 720⁴ k.c.** Rzecznik Finansowy zauważa, iż nie jest do końca jasne, w jakiej formie dający pożyczkę będzie zobowiązany podać wymagane informacje. Jedynie wskazanie, że mają być one przekazane w sposób jasny i zrozumiały przed zawarciem umowy, bez jednoczesnego doprecyzowania formy w jakiej ma to nastąpić, co budzi obawy przed mogącymi zaistnieć różnego rodzaju nieprawidłowościami. W ocenie Rzecznika ustalenie formy przekazania tych informacji pozwoli zminimalizować zjawisko misselingu, czy wprowadzenia w błąd pożyczkobiorców w sprzedaży takich usług, dlatego Rzecznik Finansowy poddaje pod rozważenie doprecyzowanie przekazywania tych informacji np. na trwałym nośniku w rozumieniu art. 5 pkt 17 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Trwały nośnik jako dowód będzie mógł podlegać ocenie organów nadzorczych i kontrolnych (np.: Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Komisji Nadzoru Finansowego, organów ścigania, czy też Rzecznika Finansowego prowadzącego interwencje wobec podmiotów rynku finansowego).

Art. 2 projektu – Uwagi dotyczące zmian w ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, z późn. zm., dalej: k.p.c.)

Art. 2 pkt 1 ppkt b) projektu

Projektowany przepis wprowadza ograniczenie wysokości sumy pieniężnej, do której dłużnik poddawać się będzie egzekucji, jednakże dotyczy on wyłącznie sytuacji gdy oświadczenie o poddaniu się egzekucji składane jest w celu zabezpieczenia roszczeń wynikających z zawarcia przez osobę fizyczną umowy pożyczki niepozostającej w bezpośrednim związku z działalnością gospodarczą lub zawodową prowadzoną przez tę osobę, albo innej umowy zawartej przez tę osobę, do której przepisy o pożyczce stosuje się odpowiednio. Niezrozumiałe jest stosowanie tego ograniczenia tylko do oświadczenia związanego z ww. roszczeniami z pominięciem przykładowo roszczeń wynikających z umowy kredytu konsumenckiego, a nie wynikających z umowy pożyczki, zawieranych na podstawie ustawy o kredycie konsumenckim. W ocenie Rzecznika powoduje to uprzywilejowaną pozycję niektórych wierzycieli (kredytodawców) udzielających kredytu konsumenckiego oraz osłabia ochronę kredytobiorców zawierających umowy kredytu konsumenckiego.

str. 5

Art. 4 projektu – Uwagi dotyczące zmian w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U. z 2018, 2243 i 2354 oraz z 2019 r. poz. 326,730,730,875 i 1074)

Art. 4 pkt 2) projektu

Niezrozumiałym dla Rzecznika Finansowego jest wprowadzane projektowanym przepisem **art. 78b prawa bankowego** innego dla banków i SKOK-ów ograniczenia stosowania maksymalnych pozaodsetkowych kosztów kredytu. Wprowadzenie takiego przepisu powoduje, że bank czy skok będzie mógł stosować w umowie pożyczki pieniężnej zawieranej z osobą fizyczną i niezwiązaną bezpośrednio z działalnością gospodarczą lub zawodową tej osoby korzystniejsze limity maksymalnych pozaodsetkowych kosztów kredytu niż wynikające z ograniczenia zawartego w art. 720² k.c. Zdaniem Rzecznika Finansowego propozycja ta nie w pełni realizuje cel projektowanej ustawy.

Ponadto projektowany przepis **art. 78c prawa bankowego** wyłącza stosowanie art. 720³ § 3 k.c., **zwalniając tym samym banki z obowiązku stosowania maksymalnej kwoty zabezpieczenia roszczeń z tytułu umowy pożyczki pieniężnej** zawieranej z osobą fizyczną i niezwiązaną bezpośrednio z działalnością gospodarczą lub zawodową tej osoby, co zdaniem Rzecznika Finansowego jest nieuzasadnione biorąc pod uwagę założenia projektu ustawy. Jeżeli celem ustawy jest ochrona osób fizycznych zawierających umowy pożyczki pieniężnej przed obciążaniem ich nadmiernymi kosztami oraz „nadzabezpieczeniem” spłat tych pożyczek, to w ocenie Rzecznika bez znaczenia jest fakt z jakim podmiotem zawierana jest umowa. Tym bardziej, że z danych jakimi dysponuje Rzecznik Finansowy wynika, że ilość wpływających do Wydziału Klienta Rynku Bankowo - Kapitałowego skarg dotyczących banków nie jest niższa niż innych podmiotów udzielających pożyczek.

Art. 7 projektu – Uwagi dotyczące zmian w ustawie o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2019 r. poz. 1083)

Art. 7 pkt 2) projektu

W ocenie Rzecznika Finansowego dokonanie prawidłowej oceny zdolności kredytowej konsumenta jest jednym z najistotniejszych etapów zawierania umowy kredytu konsumenckiego. Dodawany

Str. 6

przepis **art. 10a ust. 1 u.k.k.** nakłada na kredytodawcę obowiązek, polegający na tym, aby ten przed udzieleniem konsumentowi kredytu konsumenckiego, odebrał od niego oświadczenie o jego dochodach i wydatkach w zakresie niezbędnym dla oceny zdolności kredytowej oraz analizy ryzyka kredytowego. Zgodnie natomiast z ustępem 2 tego przepisu kredytodawca ma obowiązek zweryfikować oświadczenie złożone przez konsumenta. W oparciu o projektowany **art. 10a ust. 3 u.k.k.** weryfikacja **może nastąpić** w szczególności w oparciu o przedstawione przez konsumenta dokumenty sporządzone przez pracodawcę, organy administracji publicznej **lub** dane gromadzone przez wskazane w ustawie podmioty. W ocenie Rzecznika Finansowego przepis w obecnym kształcie wprowadza zbyt dużą modalność, która wyraża się poprzez użycie w tym ustępie sformułowań „może nastąpić”, „w szczególności” oraz spójnika „lub”. Jeżeli celem projektodawcy było przymuszenie kredytodawcy do weryfikowania przekazywanych przez konsumenta oświadczeń również w bazach danych to cel ten nie został osiągnięty. Aby cel ten został zrealizowany w ocenie Rzecznika Finansowego przepis ten mógłby przyjąć następującą treść:

„3. Weryfikacja, o której mowa w ust. 2, następuje w szczególności w oparciu o przedstawione przez konsumenta dokumenty sporządzone przez pracodawcę, organy administracji publicznej **oraz** gromadzone, przetwarzane i udostępniane przez:

- 1) instytucje, o których mowa w art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, lub
- 2) biura informacji gospodarczej, o których mowa w ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych.”

W ocenie Rzecznika Finansowego treść projektowanego **ust. 6 art. 10a** budzi wątpliwości, bowiem badanie przez sąd okoliczności, o których mowa w projektowanym **ust. 5 art. 10a pkt 2)** na zarzut konsumenta stoi w sprzeczności z celem ustawodawcy w zakresie ochrony konsumentów jako słabszej strony umowy, w szczególności zaś osób starszych lub niedoświadczonych będących w trudnej sytuacji życiowej (str. 1 uzasadnienia projektu). W postępowaniu cywilnym konsument w sporze z pożyczkodawcą częstokroć występuje jako strona słabsza, nieprofesjonalna, nieposiadająca dostatecznej wiedzy prawnej i ekonomicznej. Stąd też badanie ww. okoliczności **powinno być brane pod uwagę z urzędu, podobnie jak zarzut przedawnienia**³. Konsumentowi trudno będzie ocenić i zweryfikować naruszenie przez kredytodawcę art. 10a ust. 1 i 2 oraz ust. 5 pkt 2.

³ Powyższe rozwiązanie zgodnie z nowym trendem jaki pojawił się w instytucji przedawnienia gdzie to sąd, w sytuacji gdy przedmiotem sporu będzie roszczenie przysługujące przeciwko konsumentowi, obowiązany z urzędu badać, czy upłynął termin przedawnienia takiego roszczenia. (vide art. 117 § 2¹ k.c.).

Art. 10a ust. 8 w projektowanym brzmieniu wyłącza wobec banków i SKOK-ów stosowanie projektowanych przepisów art. 10a ust 1-7. Oznacza to, że podmioty te nie będą zobligowane do weryfikowania oświadczenia kredytobiorcy oraz nie będzie miała wobec nich zastosowania sankcja związana z brakiem takiej weryfikacji. **W ocenie Rzecznika Finansowego jest to całkowicie niezasadne.** W uzasadnieniu do Projektu wskazano jedynie, że Banki i SKOK-i zobligowane są do oceny zdolności kredytowej na podstawie innych przepisów, tj.

- art. 9 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2018 r. poz. 993, 1075), z którego treści wynika, że kredytodawca przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki jest zobowiązany do dokonania oceny zdolności kredytowej konsumenta (art. 9 ust. 1). Z kolei ocena zdolności kredytowej jest dokonywana na podstawie informacji uzyskanych od konsumenta lub na podstawie informacji pozyskanych z odpowiednich baz danych lub zbiorów danych kredytodawcy (art. 9 ust. 2). Należy podkreślić, że konsument jest zobowiązany do przedstawienia, na żądanie kredytodawcy, dokumentów i informacji niezbędnych do dokonania oceny zdolności kredytowej (art. 9 ust. 3). Co ważne, jeżeli kredytodawcą jest bank, albo inna instytucja ustawowo upoważniona do udzielania kredytów ocena zdolności kredytowej jest dokonywana jest zgodnie z art. 70 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (art. 9 ust. 4),
- art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 2187, 2243, 2354, z 2019 r. poz. 326), na podstawie którego bank uzależnia przyznanie kredytu od zdolności kredytowej kredytobiorcy. Przez zdolność kredytową rozumie się zdolność do spłaty zaciągniętego kredytu wraz z odsetkami w terminach określonych w umowie. Kredytobiorca jest obowiązany przedłożyć na żądanie banku dokumenty i informacje niezbędne do dokonania oceny tej zdolności,
- art. 36 ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych. Zgodnie z nim zasady udzielania pożyczek oraz ich spłaty określa statut kasy (art. 36 ust. 1). Do umów pożyczek zawieranych przez kasy stosuje się odpowiednio przepisy art. 75c ust. 1–5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (art. 36 ust. 1a). Do umów kredytowych zawieranych przez kasy stosuje się odpowiednio przepisy art. 69, 70, 74–78 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (art. 36 ust. 2). Z kolei do umów o kredyt konsumencki zawieranych przez kasy stosuje się przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (art. 36 ust. 3).

Str. 8

W ocenie Rzecznika Finansowego projektowane przepisy określone dodawanym do ustawy o kredycie konsumenckim **art. 10a** wprowadzają **dodatkowe obowiązki przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki**, w tym obowiązek pozyskania przez kredytobiorcę określonych oświadczeń od konsumenta i obowiązek ich weryfikacji, z określeniem skutku zaniedbania wykonania tego obowiązku. Zwolnienie banków i SKOK-ów z tych dodatkowych obowiązków, które zasadniczo mają służyć zabezpieczeniu interesów konsumenta, nie jest dla Rzecznika Finansowego zrozumiałe. Odesłanie w tym zakresie w uzasadnieniu wprowadzanego wyłączenia do art. 9 u.k.k. – nakładającego ogólny obowiązek dokonania oceny zdolności kredytowej przez każdego kredytodawcę, również niebędącego bankiem lub SKOK-iem, jest nie trafne, właśnie z uwagi na wprowadzane w art. 10a **nowe, dodatkowe obowiązki** przed zawarciem umowy. Powyższe wyłączenie, w ocenie Rzecznika Finansowego, jest nieuzasadnione dodatkowo zwłaszcza w kontekście ilości skarg dotyczących działalności banków i SKOK-ów wpływających do Rzecznika, także dotyczące braku lub nieprawidłowej oceny zdolności kredytowej. Wyłączenie to może doprowadzić do uznania, iż banki pomimo profesjonalnego charakteru prowadzonej działalności mogą pomijać profesjonalne narzędzia do badania zdolności kredytowej konsumenta w tym zwalniane są z pewnych obowiązków w tym zakresie. Ponadto przepis ten zwalniając banki i SKOK-i z obowiązków określonych w projektowanym art. 10a, pozbawia konsumentów (klientów banków i SKOK-ów) uprawnień wynikających z ust. 5 i 6 tego przepisu, co Rzecznik również ocenia negatywnie.

Art. 7 pkt 7) projektu

W opinii Rzecznika Finansowego art. 59dg ust. 4 pkt 1) w brzmieniu *nałożyć na osobę zarządzającą instytucją finansową bezpośrednio odpowiedzialną za stwierdzone nieprawidłowości karę pieniężną* (...) powinien przyjąć brzmienie *nałożyć na osobę zarządzającą karę pieniężną za stwierdzone nieprawidłowości, w wysokości* (...). Uzasadniając proponowaną zmianę należy podkreślić, że osoba zarządzająca danym przedsiębiorstwem ponosi odpowiedzialność za działania lub zaniechania swoich pracowników, a także ustala strategię działania danego podmiotu w związku z czym jest bezpośrednio za takie nieprawidłowości odpowiedzialna. Pozostawienie zapisu w kształcie proponowanym może powodować praktyczne trudności w ustaleniu osoby „bezpośrednio odpowiedzialnej” za stwierdzone nieprawidłowości.

Str. 9

Wyrażam nadzieję, że przedstawione uwagi i propozycje okażą się pomocne przy wypracowaniu optymalnych rozwiązań legislacyjnych, służących ochronie praw i interesów konsumentów.

*Z pozdrowieniami
Alinka*

Rzecznik Finansowy
ul. Jerozolimskie 37
00-301 Warszawa

@ oficjalni@rf.gov.pl
www.rf.gov.pl
f <https://www.facebook.com/OficjalniRF> <https://www.instagram.com/OficjalniRF> <https://www.youtube.com/channel/UCv3v3v3v3v3v3v3v3v3v3v3>

Tel 22 312 73 26
22 312 73 27
fax 22 312 73 29

Tłoczono z polecenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Skierowano do druku 18 lipca 2019 r.

Cena 048 zł + 23% VAT

